ISSN 0132-4462.
№ 5 1999
ТРАВЕНЬ

перець

Мал. В. СИМИНОГИ

Мал. О. КОХАНА

Мал. В. КАПРЕЛЬЯНЦА

Мал. О. МІХНУШЕВА (тема В. Попова)

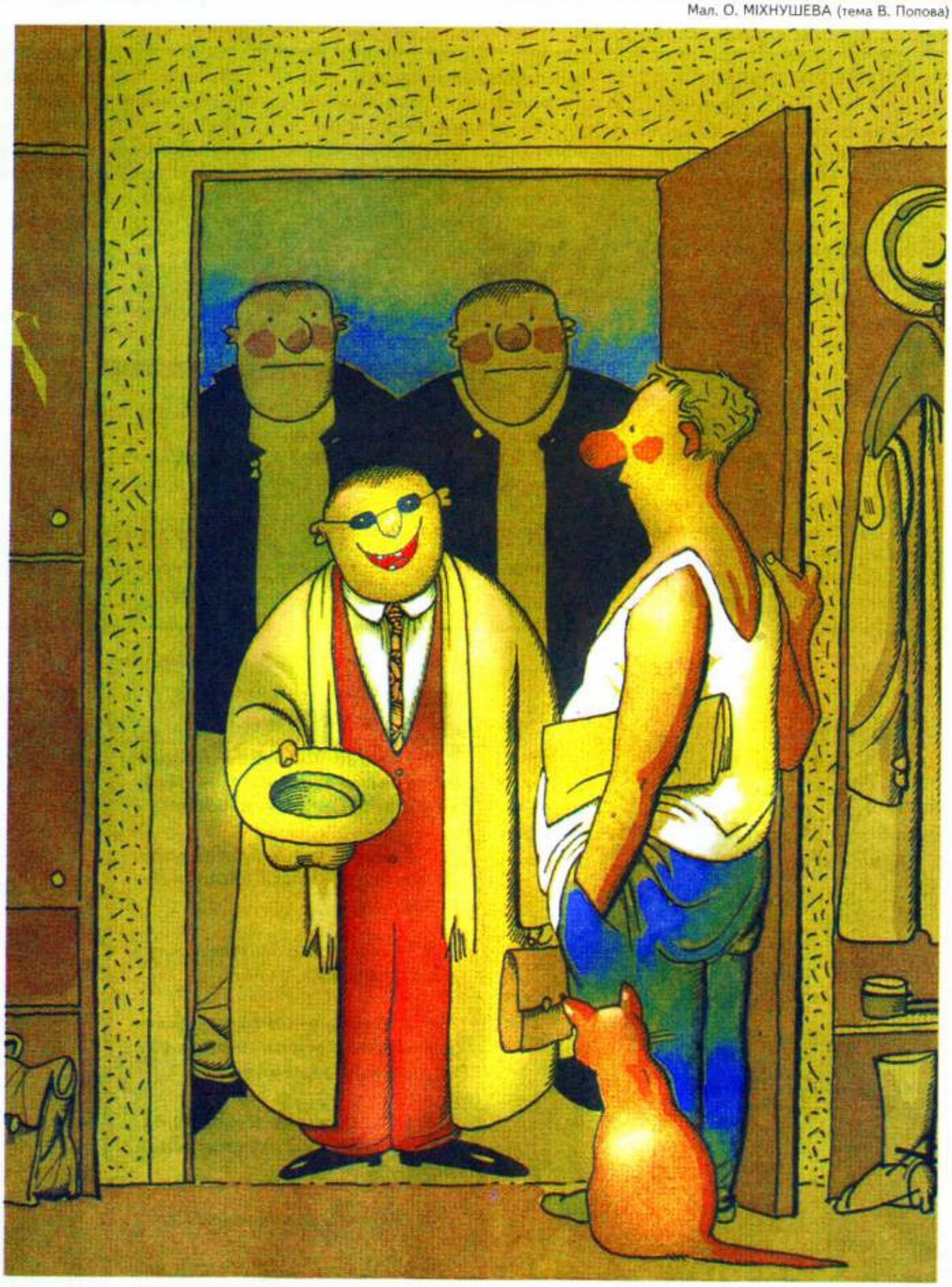

— На реформи збираємо...

Мал. В. ЧМИРЬОВА (тема Л. Телятникова)

— Цей плакат вже застарів.

— Що ви?! У нас на ринку щодня розиграші: то обдурять, то обважать, то образять!

Мал. О. КОНОВАЛЕНКА

ЗДІЙСНИЛОСЯ

Як повідомляє наш харківський кореспондент, те, про що колись так мріяли більшовики, нарешті здійснилося. Місцеве виробниче об'єднання «Автомашпром»відтепер має повне право називатися підприємством комуністичної праці. Оскільки його робітники давно працюють на самому ентузіазмі — сьомий місяць зарплати не одержують.

ЧИТАЮЧИ КОНЬЯК З ЛИМОНОМ...

Наш донецький кореспондент передає:

Певно, вже ніхто не пригадає, кому з працівників місцевої бібліотеки першому спало на думку запропонувати читачам каву. Таким робом бібліотекарі сподівались поліпшити дуже погані фінансові справи свого закладу. Та згодом до кави вже пропонувалися бутерброди і тістечка. А там меню розширилося — цукерки, фрукти, фанта. пепсі, сухе вино. Цілком природно, апетити читачів росли. Ідучи їм назустріч, асортимент буфету поповнили коньяком і горілкою...

Сьогодні вже про книги тут ніхто не згадує. А популярне у місті кафе так і називається — «Бібліотека».

ПАРОСТКИ НОВОГО

Наш донецький кореспондент факсує:

Школою бізнесу називають тепер гуртожиток місцевого лісомеліоративного інституту імені Малютенка. Оскільки стипендія у студентів настільки мізерна, що її не вистачає навіть на оплату проживання в гуртожитку, майбутні фахівці вирішили здавати свої апартаменти в оренду студентам сусідніх вузів, а також іншим громадянам. Будемо сподіватися, що ця метикуватість допоможе майбутнім фахівцям вижити у наш буремний час.

ВТРАТИВ ПАМ'ЯТЬ

Наш херсонський кореспондент телеграфує:

Рівно три місяці тому з директором цегельного заводу об'єднання «Культпобутбуд» К. Л. Воршагуєвим трапилась біда — він втратив пам'ять. Поодинці та групами приходили до нього робітники з вимогою розрахуватися з ними за роботу. У відповідь він лише знизував плечима. І тільки коли працівники правоохоронних органів настійно повторили вимогу — в пам'яті директора відбулось просвітління. Він раптом згадав спеціально для протоколу, що зарплата підлеглих за п'ять місяців... нещодавно згоріла в його сейфі. Для чого він її там зберігав упродовж кількох місяців, директор пригадати так і не зміг.

Мал. В. СИМИНОГИ

Мал. В. ПОПОВА

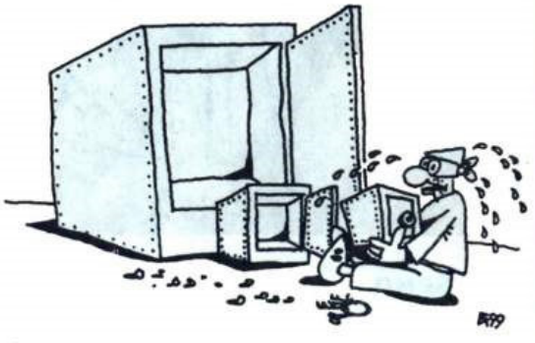

КОНВЕРТОВАНІ ДУМКИ

● *Раніше вважався душею товариства, а тепер — всього лише фізичною особою.*

● *Схоже, що й будівництво держави може стати довгобудом.*

● *Розминка по-депутатськи: розхитування човна.*

● *В мистецтві самореклами бездарність проявляє справжній талант.*

● *Із оголошення: «Відбувається черговий перепис історії».*

● *Партія вічнозелених.*

● *Якщо правди немає вище, то нічого дивного, що її і в ногах немає.*

Микола ЛЕВИЦЬКИЙ.

Мал. О. МІХНУШЕВА (тема В. Литовченка)

— Ваше останнє бажання?

— Отримати, нарешті, свою зарплату...

СПІВАНКИ

Хоч відсотків близько ста
Безробіття в нації.
Та безбожно штат зроста
В держадміністрації.

Не щастило чоловічку —
Проказився в казино:
І спустив лише за нічку
«Форда», «Мазду» і «Рено».

Мастаки заради форми
Галасують про реформи.
А під гаслами реформ
Дбають лиш про власний корм.

Григорій ГРАЧЕНКО.

Гарбуз ходить по городу,
Питається свого роду...
Дуже хоче той гарбуз
З хріном й редькою в Союз.

Вболіваєм пане-брате,
За Вкраїну новую.
Десятеро нині краде,
Один розбудовує.

І навіщо ти, Лаврінку,
Взяв таку старезну жінку?
— Бо мене підтримує —
Пенсію отримує.

Леонід КУЛІШ-ЗІНЬКІВ.

Мал. В. ПОПОВА.

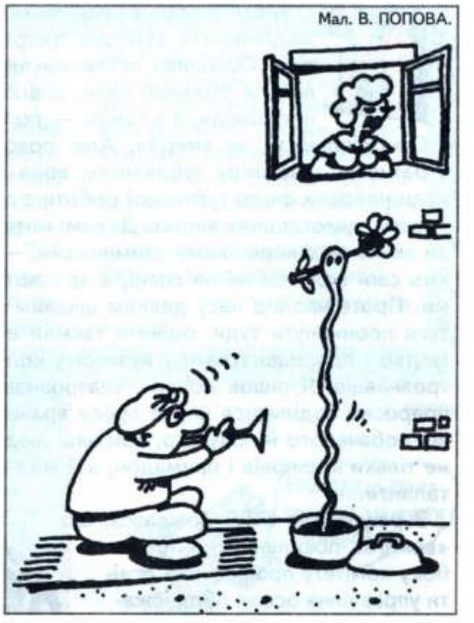

Мал. О. КОХАНА

— Мене запросили на вечерю. Але перед цим чомусь просять показати довідку чи не хворий я на СНІД.

Мал. В. АДАМОВИЧА

Мал. В. КАПРЕЛЬЯНЦА

ПЕРЧИНКИ

— Подумаєш, Карася з'їла — так уже й гвалт підняли, — обурюється Щука. — А може, у мене сьогодні рибний день?

Копійка погрозливо:
— Ну, ну! Ще одне слово — і я дам здачі!

Все можуть королі! Але ті, хто біля королів, можуть ще більше.

Якщо в тебе інша точка зору, аніж у твого начальника, поки не пізно — сходи до окуліста.

«Чим більше позад тебе нулів, тим значнішою ти стаєш!» — улюблена приказка Одиниць.

Валентин ЧЕМЕРИС.

РОЗБАГАТІВ

ГУМОРЕСКА

«Якщо ви хочете швидко розбагатіти, виграти сто тисяч гривень, угадайте — скільки буде двічі по два?

Варіанти відповіді:

1. Чотири.
2. Сім.
3. Дев'ятнадцять.

Свій варіант відповіді олівцем напишіть на стодоларовій купюрі, покладіть у конверт і, не гаючи часу, надішліть на нашу адресу».

— Хе! «Хто хоче розбагатіти?..» А хто того не хоче?! — вигукнув пан Забудяк, прочитавши таке у газеті «ПРЕС-КОМПРЕС».

Цілий день пан Забудяк виносив із хати все, що міг винести, і продавав за безцінь. І таки зібрав потрібні гроші, обміняв на стодоларовий банкнот, написав на ньому те, що треба, поклав у конверт, відніс на пошту та став чекати, кусаючи кулаки.

Місяць по тому прилетіла довгождана звісточка: «Поздоровляємо з блискучою перемогою! Щоб отримати належний вам виграш, необхідно зробити ксерокопію свого паспорта і відправити за нашою адресою.

P. S. Окрім Вас, правильну відповідь нам надіслали ще двісті тисяч учасників гри. Тому головний приз — сто тисяч карбованців, доведеться розподілити рівномірно на всіх».

Тепер у пана Забудяка болить голова: де взяти гроші на другий конверт?..

Микола ВОЗІЯНОВ.

Мал. В. ЛИТОВЧЕНКА

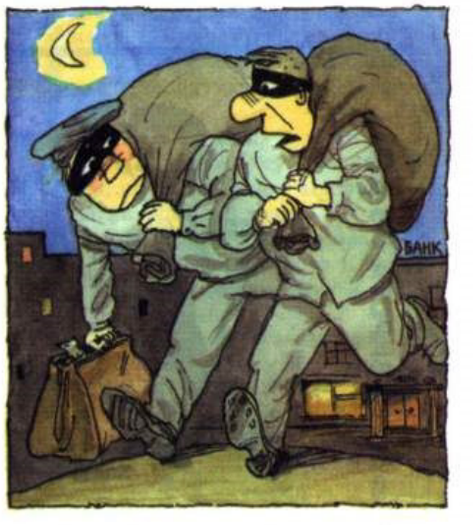

— Перестаньте називати мене капітаном, коли ми не на службі.

КОЛИСЬ із краю в край гриміла самодіяльність закладів профтехосвіти. Особливо петеушникам вдавалися стройові пісні, акробатичні піраміди, а з танців — польки...

Самодіяльність не вмерла. Але, повсюдно втративши знавіснілу публічність, вона подекуди набрала форм гурткової роботи з постановкою дивоглядних вистав. Додам: митці стали якимись закоренілими схимниками, — грають свої водевілі не на сцені, а за лаштунками. Проте час від часу деяким цікавим удається проникнути туди, оцінити таємниче мистецтво і прорецензувати у вузькому колі театрознавців. Я пішов до них, театрознавців, і попросив поділитися через пресу враженням від побаченого й почутого, аби наш люд знав не тільки корифеїв і примадон, а й містечкові таланти.

З рецензії (в КРУ) довідався, що «вимагає посилення контролю з боку комітету професійної освіти управління освіти облдержадміністрації (голова комітету Камінецький Я. Г.) за використанням коштів державного бюджету на утримання навчальних закладів».

Деякі театрали, мабуть, здивуються — мовляв, при чім тут ревізори з їхньою антихудожньою прозою та занудними актами?!

Вибачте, але я думаю: нинішнє петеушне відлюдкувате закулісне мистецтво найбільше розуміють саме такі фахівці. Ось, до речі, що читаємо далі: «Проведеними торік ревізіями та перевірками профтехучилищ Львівщини виявлено незаконних і не за цільовим призначенням проведених витрат, недостач і розкрадень державних грошових коштів і матеріальних цінностей на суму 3263,6 тисячі грн.».

Візьмемо, наприклад, Сокальське ПТУ № 3. За часів директорування в ньому Т. О. Маркевича. Тут за останні два роки незаконно витрачено 53,5 тисячі гривень, з них по оплаті праці — 22,3 тисячі. А гроші пішли: на утримання понадштатних працівників — 6,4 тисячі, на преміювання при заборгованості по зарплаті та комунальних платежах — 7,5 тисячі, на «роботу»гуртків у канікулярний час — 2,2 тисячі і т.ін.

Самбірське профтехучилище № 24 (директор Р. Р. Чупіль) за неспожиті кіловат-години «переплатило» майже 12 тисяч гривень. Фантастична річ. Тим часом електрик Ю. В. Крюк дохідливо пояснив, як саме досягнуто такої «недостовірної заборгованості». Виявляється, він знімав показники після дощу: «Підвал залило водою, я при сірниках добре не роздивився лічильника»...

Добре, що згадали про воду. А то я міг би й не згадати про Львівське ПТУ № 27, у якому виковуються кадри майбутніх кулінарів. У цьому закладі лише за один рік переплатили 51 тисячу гривняків за споживання води і прийняття стоків. Як воно сталося? Так само просто, як і в Самборі з електрикою. Є в училищі загальний лічильник води, так би мовити, при вході. Але встановлені вони ще й у гуртожитку, в їдальні та інших місцях, бо, відомо, без обліку не обійтися. От кулінари до загальних кубів використаної води повторно додавали ще й показники всіх лічильників, які обчислювали потоки у різні петеушні закутки і комірчини. І виходила рівно вдвічі більша цифра. Це ж треба, га?

Правильно — води досить. А грошей треба і треба! Як он у вищому профтехучилищі № 29, яким керує дуже шанований пан В. П. Матушевський. Подумати тільки: у цьому львівському закладі боржок із заробітньої платні працівникам тягне на 81 тисячу гривень, а слухачам не виплачено стипендії на 63 тисячі. Пан Матушевський свого часу уважно вчитався у Постанову Кабінету Міністрів і Нацбанку України «Про заходи щодо залучення додаткових надходжень до бюджету та підвищення ефективності витрачання бюджетних коштів для забезпечення фінансування соціальних виплат населенню» (№ 1033, 31.08.96 р.), де говорилося про ефективність оренди. І напустив до себе орендарів. І що ж? Рівно стільки ж грошей, скільки ніяк не можуть одержати викладачі й вихованці, училищу, виявляється, заборгували... орендарі. А в тій же постанові сказано, що доходи від оренди приміщень бюджетних установ повинні спрямовуватися на погашення заборгованості із заробітної плати цих установ.

Що порадити пану директору? Найняти рекетирів? Чи самому трохи розім'ятися? Але це не наша справа. Це — суверенне, але не ексклюзивне право комітету профосвіти. Адже накрали, розтринькали більше трьох мільйонів! Та про це пан голова комітету Я. Г. Камінецький, мабуть, і без нас знає.

Володимир ПАЛЬЦУН.

Мал. Г. МАЙОРЕНКА

— Оце випробував на них свою антикризову програму.

Мал. Ю. АРТЮХА

ДЕБЮТ У «ПЕРЦІ»
Олександр СИРОТА (15 років)

— Ти б могла вийти заміж за багатого дурня?
— Важко сказати... А скільки в тебе грошей?

Друже Перче!

Герой одного популярного роману любив повторювати: «Витративши на жінок, на сірниках не економлять!» А от у нашій державі, схоже, почали саме так робити. Дохазяйнувавшись до того, що не сходяться кінці з кінцями, наші урядовці вирішили зекономити на нас, студентах: скасували пільги на проїзд у приміському транспорті, замінивши їх компенсаційними виплатами. Та, щоб, хай навіть теоретично, одержати таку компенсацію, приміром, мені, я мушу принести довідку про кілометраж від місця мого проживання до місця навчання. Якщо вийде більше п'яти кілометрів, належить мені компенсація, якщо менше, то — ні. А, оскільки, таких довідок ніхто давати не хоче, ми просимо, Перче, доручити робити це авторам нововведення. Хай приїдуть до нас з рулетками і міряють той кілометраж.

М. СОКУРА, студент.

м. Львів.

Кримінальні сюжети

Мал. В. СИМИНОГИ

Феномен

Читачі, певно, пам'ятають історію, про яку писали мало не всі популярні видання: п'ятдесятирічний чоловік завдяки тривалому самонавіюванню помолодшав років на двадцять. І не лише зовні. Всі його внутрішні органи, за свідченням лікарів, мали «параметри» тридцятирічного молодика.

Щось подібне до цього сталося у Луганську. Обстежуючи чоловіка, який поступив до лікарні з травмами середньої тяжкості, одержаними в п'яній бійці, лікарі були вражені: п'ятдесятип'ятирічний Антон Петрович Колісник мав молодецьке здоров'я. Йому за показниками аналізів та медичних обстежень можна було дати не більше тридцяти. І це при тому, що тут ні про яке самонавіювання не могло бути й мови: чоловік, як він сам стверджував, крім чарки, нічим не захоплювався.

Феномен Антона Петровича тягнув, як мінімум, на дисертацію. Його можна було демонструвати на симпозіумах геронтологів. Він міг правити за рекламу алкогольних напоїв: мовляв, захоплення оковитою не завжди шкодить здоров'ю. Буває, що й навпаки...

Проте міліція розчарувала медиків. Виявилося, цей чоловік не тільки виглядав на тридцять років. Він і мав їх. Двадцятивосьмирічний Віктор Іванович Коряга, загубивши свій паспорт, виграв у свого друга по пляшці Антона Петровича у карти його паспорт. За цим чужим документом він і жив кілька років. Навіть встиг одружитися...

М. КРИКУН.

м. Луганськ.

НАПРАКТИКУВАЛАСЬ

Правильно кажуть, що все в житті взаємозв'язане. От, здавалося б, яке відношення до невдалої спроби пограбування квартири Андрія Даниловича Ковтуна має, скажімо, його звичка заглядати в чарку? А, виявляється, таки має...

Якось готувала його дружина Тетяна Панасівна вареники. Раптом у двері подзвонили. Отак, з качалкою в руці, пішла вона відчиняти. Незнайомець, який увірвався до квартири, пригрозив, що вб'є її, якщо вона кричатиме. Але Тетяна Панасівна, не дослухавши грабіжника, з усієї сили врізала йому качалкою по голові. Той упав, а жінка вибігла на сходи і зчинила крик. Прибігли сусіди, викликали міліцію, злодія затримали. І коли при складанні протоколу правоохоронці висловили захоплення блискавичною реакцією Тетяни Панасівни, вона скромно мовила:

— Що ж ви хочете, ось у такий спосіб я вже двадцять років свого чоловіка виховую, коли він «під мухою» приходить. Так що напрактикувалась!..

М. КОВАЛЕНКО.

м. Київ.

ТАРГАН У СИРІ

Ця традиція збереглася й донині. Запікають, скажімо, якийсь сюрприз у торт або пиріжок, у крайньому разі — в булочку. Кому цей сюрприз дістанеться, тому, як стверджують, щастя привалить, є, кажуть, така прикмета.

Громадянина Яницького теж чекав сюрприз. У сирі. Купивши чотириста грамів костромського сиру, він, сівши вечеряти, знайшов у ньому... таргана.

Наступного дня поніс Яницький сир назад до магазину. Там були згодні забрати покупку і повернути покупцеві гроші. Але він на це не погодився — взяв адресу виробника і повіз сир у виробниче об'єднання «Бузок».

Директор об'єднання Павлюта тут же розпорядився принести до його кабінету головку сиру і урочисто вручив її Яницькому:

— Це вам, так би мовити, компенсація.

Почимчикував було Яницький з сиром під пахвою на автобусну зупинку, але з півдороги повернувся:

— Невже я оце за п'ятдесят кілометрів до вас діставався, аби ви головкою сиру відбулися, — сказав він.

Зняв телефонну трубку директор і наказав принести до кабінету ще одну головку сиру...

Коли громадянин Яницький з'їв обидві ті головки, то сів знову в автобус і поїхав до директора об'єднання:

— Якщо не хочете, щоб я розповів усім газетам про те, що ви в сири тарганів запікаєте, виплатіть мені компенсацію — тисячу гривень, — заявив він.

Обурився директор, наказав помічникам провести Яницького до виходу. Та, оскільки той пручався, помічники застосували силу...

Приїхавши до міста, Яницький зняв побої й подав позов на директора Павлюту. Вимагав він відшкодувати йому матеріальні та моральні збитки на суму двадцять тисяч гривень. І, як передрікають юристи, громадянин Яницький має усі шанси цю справу виграти...

От і не вір після цього у прикмети!

Г. ТУРУЧКО.

м. Харків.

Мал. В. ПОПОВА

Мал. О. МОНАСТИРСЬКОГО

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

— Ми хочемо приватизувати камеру...

Запрошення на лаву

Над розв'язанням цієї загадки правоохоронці довго чухали потилиці. З фірми «Дая», яка вночі добре охороняється, зникли три комп'ютери. Шибки лишилися неушкодженими, замки та грати — цілими. Висували дві версії: або злодій пройшов крізь стіни, або це зробив хтось із своїх.

Остання довго відпрацьовувалась і, нарешті, побічні докази зміцнили підозру слідчих: комп'ютери поцупили самі ж комп'ютерщики. Працівники фірми Валерій, Микола і Володимир винесли комп'ютери з офісу в робочий час й інсценували пограбування...

Молоді фахівці тут же зізналися у скоєному, пояснивши, що зробили це у відповідь на нахабні дії хазяїна Г. Н. Скурата, який п'ять місяців не платив їм за роботу і, судячи з усього, платити й не збирався.

— Ми згодні, — заявили вони, — сісти на лаву підсудних, якщо з нами поруч сяде і злодій хазяїн, який поцупив у нас за п'ять місяців зарплату...

Можливо, в їхніх словах є логіка...

В. ЗАЙЧУК.

м. Одеса.

Мал. В. АДАМОВИЧА

Мал. Л. ТЕЛЯТНИКОВА

Мал. О. ГУЦОЛА

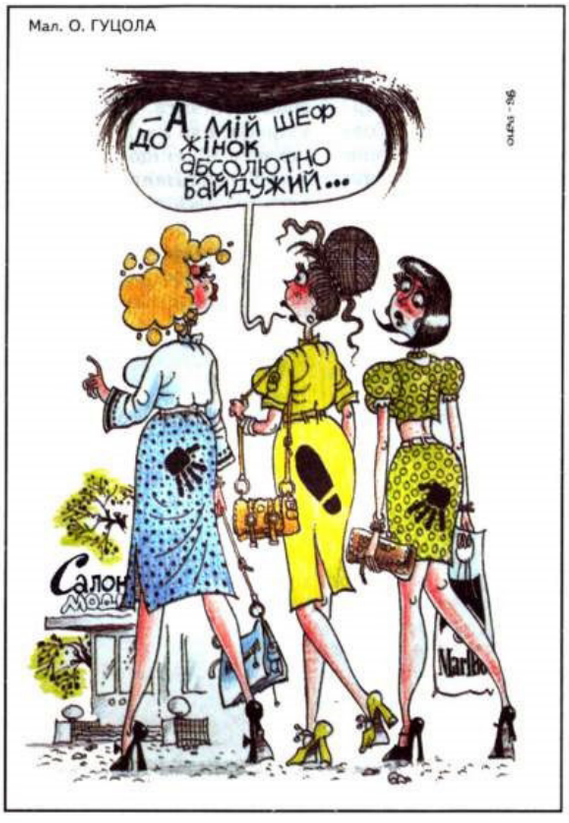

ОПИСКИ-САМОПИСКИ

РЕКЛАМНЕ ОГОРОШЕННЯ.
ГОДИНА ПИК.
ДОШКУЛЬНЯТА.
ПРИПИСНІ ІСТИНИ.
Олексій АУЛОВ.
БЕЗРИБІТТЯ.

КРИКОТАЖНА СУКНЯ.
СУМОТНІСТЬ.
ЩОКОВА ТЕРАПІЯ.
ШКАЛЯР.
КАНАДОХОДЕЦЬ.
ХАМБУЛАТОРІЯ.
Дмитро СОЛОДКИЙ.

КОРОТКО КАЖУЧИ

● *Таланти закопують у землю зовсім не землекопи.*

● *Серед генералів перебудови – своя «дідівщина».*

● *Підтягнути треба було б гайку і парламентському центристу, та не знали, яка у нього різьба: ліва чи права.*

Леонід ЗАБАРА.

● *Навіть щоб сісти, треба звестися з колін.*

● *Буває, руки стискаються в кулаки, щоб не дати ляпаса.*

● *Якщо ти – скарб, 75 відсотків віддай державі.*

● *Виходив із себе, як із кабінету шефа.*

Олексій АУЛОВ.

Корона, корова і ворона

Вечірня казка для дорослих

Їхав Король у тролейбусі.

Звичайно, коронованим особам не годиться їздити у міському транспорті. Але що поробиш, коли у Казковому Світі відбулася казкова перебудова, демократизація, капіталізація, твоє королівство ліквідували, приватизували, а тебе відправили на пенсію у шістдесят гривень... Добре, хоч проїзд для пенсіонерів-ветеранів безкоштовний. От і їхав Король у тролейбусі. А як їздять у міських тролейбусах, ви добре знаєте. Стоять, щільно притиснувшись одне до одного, як шпроти у коробці, і, коли входять або виходять, гармонія порушується, і виникають словесні дуелі. А якщо ти все життя зручно розвалившись, їздив у власному екіпажі з кучером-шофером, то тобі особливо важко втриматися від першого пострілу. І Король не втримався.

— А щоб ти здохла, ворона! На ногу мені наступила! — верескнув він якійсь дамі на високих каблуках. А тоді лайнувся на неповоротку бабусю:

— Ну, чого стала, корова?! Пройти не можна!

І тут раптом хтось тихо-тихо прошепотів йому на вухо:

— Буде вам і ворона, Ваша Величність! Буде вам і корова!

Король смикнув головою, але хто шепотів, не вгледів. «Хто це? І знає, що я король...» — тільки й майнула думка.

І, наче у відповідь, почув знову шепіт: «Вічний Лицар!»

Тут Королю треба було вже виходити, і він поштовхався до дверей.

Була в Короля єдина втіха у житті — королівська корона. Щовечора Король витягав її з торбинки, сам собі говорив урочисто: «Королівську корону водрузити!», клав на голову і дивився у дзеркало. І наче знову ставав владикою королівства... Ті кілька щасливих хвилин перед дзеркалом забезпечували йому міцний сон і рожеві королівські сновидіння.

От і того вечора Король, як завжди, витяг із торбинки корону, та замість слів «Королівську корону водрузити!» сказав раптом: «Королівську ворону водрузити!» Обмовився!.. І враз на голові в нього з'явилася противна чорна ворона, гаркаво каркнула і преболяче дзьобнула Короля в лисину. А тоді вмить зникла, наче й не було.

Король подумав, що йому примарилося, і знову почав: «Королівську...» і знову обмовився, тільки на цей раз сказав не «ворону», а «корову»: «Королівську корову водрузити!» І в ту ж мить упав, придушений здоровецькою коровою. Яка так само негайно зникла, як і з'явилася.

Король сів і заплакав. Він зрозумів, що втратив останню королівську втіху.

На добраніч, дорогі читачі дяді! Ніколи не ображайте читачок тьоть. Завжди поводьтеся з ними чемно й ввічливо. Навіть у переповнених тролейбусах! Бо ходить по землі (і їздить у транспорті) Вічний Лицар, караючи за неповагу до Прекрасних Дам.

Та й ви, дорогі дами, будьте обережні, не провокуйте!.. Як казала одна донечка: «Не гавкайте, мамо!»

Всеволод НЕСТАЙКО.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

— Більше не запрошуй Семенюка в гості. Він себе не по-людськи поводить...

Друже Перче!

Незабаром починаються вступні іспити до вузів. Мої знайомі кажуть, що тепер у вищий учбовий заклад без товстого гаманця можна й не потикатися.

А що ж робити дитині, котра має добрі знання, та батьки, на жаль, уже рік безробітні?

За гроші, кажуть, сьогодні й диплом можна купити. Тільки я б нікому не бажав попасти, приміром, до лікаря з отаким дипломом.

Освіта має залишатися доступною для всіх. Бо знання не заміниш ніякими грошима. Ні зараз, ні в майбутньому.

Є. ДУДАРЕНКО.

м. Тернопіль.

Друже Перче!

Наш Прем'єр-міністр на нараді в Сумах говорив, що уряд часто критикують за те, що він, мовляв, не має чіткої програми виходу з економічної кризи. А насправді все це не так. Кабінетом Міністрів розроблено п'ять таких програм.

Оце я сиджу та розмірковую,— за якою ж програмою мені так невесело живеться: за першою чи п'ятою?

Б. ШТЕЛЬМАХ.

м. Одеса.

Наші парламентарі самі заявляють, що у них напрацьовано багато законів, які треба давно прийняти...

Тоді я не розумію, хто ж заважає депутатам це зробити? Більше того, у той час, коли, здавалося б, можна розглянути їх у сесійній залі, парламентарі спокійнісінько їдуть в округи, або «на канікули». Я вже не кажу про їхні закордонні турне, від яких ми не бачимо ніяких результатів.

С. КАЖАН.

м. Горлівка.

Хроніка новин

ЗАКЛАДАЄ ЗА КОМІР

Любить закладати за комір Степан Муряк. Впродовж шести років своєї праці на м'ясокомбінаті, збираючись додому, він регулярно закладає за комір куртки п'ять кілограмів сосисок та інших м'ясопродуктів.

ТЕОРІЯ ВІДНОСНОСТІ

— У світі все відносно,— сказав слюсар Олег Ейнштейнюк,— і відніс ще дві труби додому.

МОЖУТЬ СТАТИ

Тридцять дві наших літери, десять арабських цифр і двадцять п'ять латинських літер, розташованих у певному порядку, можуть стати кандидатською дисертацією.

КОРИСНА ПОРАДА

Якщо ви не можете одразу набрати телефонний номер 03, то спробуйте тричі набрати 01.

Анатолій ЧУБИНСЬКИЙ.

РЕКОРДСМЕН

135 км за годину — таку швидкість розвинув на своєму «Запорожці» мешканець селища Коров'яки А. Кислюк. Одначе наздогнати коханця своєї дружини, який втікав від нього на велосипеді, йому так і не вдалося.

ВІТАЄМО!

Одразу п'ятьох народила вчора мешканка селища Кирзаки Т. Карпенко. Стан здоров'я батька новонароджених Петра Петровича, за словами медиків,— задовільний.

Олександр ПЕРЛЮК.

Мал. О. КОХАНА

Мал. О. МОНАСТИРСЬКОГО

НЕ ВИТРАЧАЙСЯ...

Каже жінка чоловіку,
Своєму Тарасу:
— Через те вікно у ванній
Я не маю спасу.

Бо студенти з гуртожитку,
Що живуть навпроти,
Тільки й ждуть, коли вернуся
Ввечері з роботи.

Лиш зайду у ванну й світло
Ввімкну, щоб помитись,—
У кімнату, що навпроти,
Всі біжать дивитись.

Ще й хитрують: свої шторки
Наче б затягають,
А в щілинку поміж ними
Усе підглядають.

Мушу світло вимикати...
Все це мене бісить.
Завтра ж піду куплю шторку,
Щоб вікно завісить.

А Тарас: — Не витрачайся,
Хай собі хитрують:
Як розгледять тебе голу,—
Своє замурують.

Леонід ГАЖАЛА.

м. Біла Церква.

Малюнки Сергія ФЕДЬКА

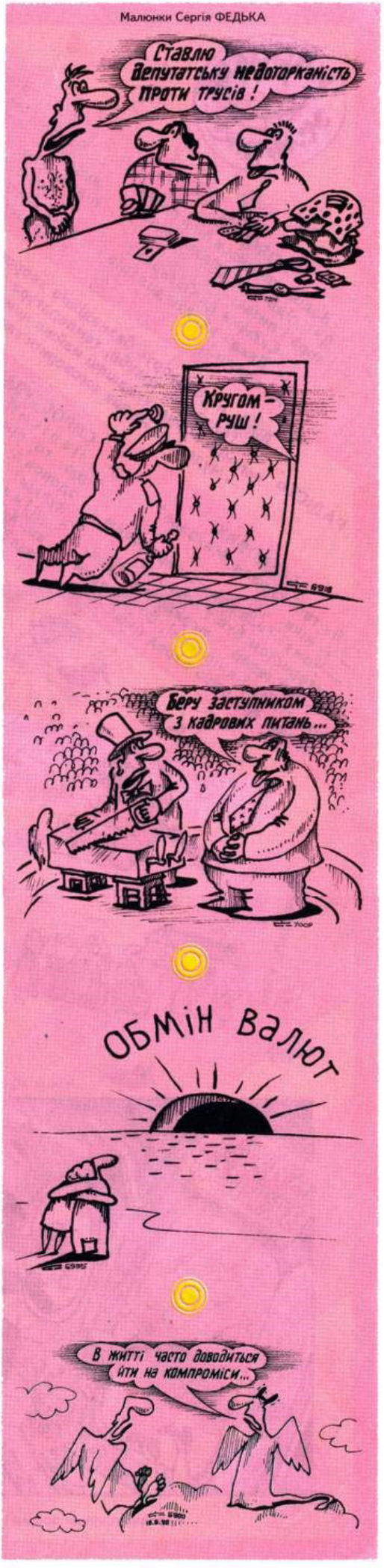

Народні усмішки

ПОЯСНИВ
Водій зупинився біля поста ДАІ, підійшов до автоінспектора і питає:
— Скільки до Охтирки?
— Давай десять доларів і їдь прямо.

ХОЧУ ЗНАТИ
— Як ви ставитесь до випивки? — питає начальник підлеглого.
— Перш, ніж відповісти, я хочу знати: це запитання чи пропозиція?

РАДІСТЬ
Лікар підбадьорує безнадійно хворого:
— Тримайся, голубе, температура у вас наближається до норми, серце, печінка, легені в порядку, кашлю майже нема, тиск не підвищений, ноги потрошку стухають...
— Чудово,— не дав договорити хворий,— я дуже радий, що помираю цілком здоровий...

ДІАГНОЗ
При зустрічі в барі:
— Що тобі цього разу лікар сказав про твої вуха?
— Та-а... поставив той самий діагноз. Цілу годину молов, що вуха треба мити. Ніби я цього не знаю.

КМІТЛИВИЙ ГІСТЬ
До Петренків несподівано завітав гість.
— Треба ж було заздалегідь зателефонувати! — зауважив господар.
— Так то так, але мені дуже хотілося застати вас вдома...

ПЕРЕДОВИК
— Як твої справи, Михайле?
— А ніяк.
— Чому? Ти ж колись передовим трактористом був у колгоспі.
— Я й тепер — передовик. Трактор стоїть на приколі, бо солярки немає. А я стою перед ним.

СПРОСТУВАННЯ
Пацієнт: — Лікарю, то правда, що здоров'я за гроші не купиш?
Лікар: — Вигадки. Хто вам таке сказав?!.

Мал. В. ЛИТОВЧЕНКА
— Як і просили хазяїне, влаштував на тепле місце...

Мал. В. ЧМИРЬОВА (тема Л. Телятникова)
— Та це ж наш кандидат у депутати!
— Кожен дбає про свій імідж, як може...

Мал. Г. МАЙОРЕНКА
ПЛАТНІ КОНСУЛЬТАЦІЇ: «ЯК ВИЖИТИ В СУЧАСНИХ УМОВАХ»

Мал. А. ВАСИЛЕНКА
— Ех, і дали б ми отим бандюгам! Жаль, зміна закінчилася.

Мал. О. КОХАНА
ЗАПИШІТЬ І МЕНЕ ДО СВОЄЇ ПАРТІЇ ЗЕЛЕНИХ!

Мал. А. АНДРЕЄВА
ВСЕ ДЛЯ ДОМУ

Мал. Л. ТЕЛЯТНИКОВА
КУПЛЮ ВЕРТОЛІТ
РИНОК

Мал. О. ЗАЙЦЯ
— А ТЕПЕР, ХЛОПЦІ, ПІШЛИ КОМП'ЮТЕРУ ПИКУ НАБ'ЄМО!

Мал. О. КОХАНА
ВИХІД З КРИЗИ

Мал. А. ВАСИЛЕНКА
— Дівчата, я халтуру додому взяла...

Мал. В. ЧМИРЬОВА (тема Л. Телятникова)
— Ваші права!
— Я борюся за них...

У МАГАЗИНІ
— Вам оселедців? У нас із головами, і без них.
— Зважте мені двох розумних і штук п'ять дурних.

ЩО БОГ ДАСТЬ
Бабуся до лікаря:
— Прийшла до вас лікуватися, але без грошей, бо ще пенсії не дали. Що мені скажете?
— Треба ждати.
— Грошей чи смерті?
— Що Бог дасть.

РЕВІЗОР
Син бухгалтера сидить над уроками. Через деякий час запитує:
— Тату, я щось не розумію, а «Ревізор» — це комедія чи трагедія?
— Якщо, синку, ревізор свій, то комедія. А от коли чужий, то трагедія.

ПОДИВ
Головний лікар запитує початкуючого:
— Чому ви такий сумний, колего? Адже ваш перший пацієнт одужав!..
— Отож-бо: ніяк збагнути не можу — чому?

ЩЕ ГІРШЕ
— Ох, яка тільки в мене сварлива жінка! — бідкається Кирило.
— А їсти хоч добре готує? — питає Петро.
— Та готує...
— То в мене ще гірше: і сваритьcя, і не варить.

СКАРГА
— Пане лікарю, до вас я вже побував у чотирьох платних лікарів.
— І на що ж ви скаржитесь?
— Та на всіх чотирьох і скаржусь...

МОЖЕ
— Чоловіче, кума казала, що ти вже не можеш. Це правда?
— Брехня! Можу! Наливай!..

Народні усмішки почули і записали Василь ВЕРБЕЦЬКИЙ, Іван МАРТИШКО, Михайло РУДЕНКО, Борис СЛЮСАР та Іван ТОКАРЧУК.

НАШІ НЕЗАБУТНІ ОДНОПЕРЧАНИ

Сергій Герасимчук

31 травня цього року нашому одноперчанинові-карикатуристу Сергієві ГЕРАСИМЧУКУ виповнилося б шістдесят. Він не дожив і до п'ятдесяти років, але тридцять з них віддав «Перцеві». В кожному номері журналу з'являлися його малюнки, позначені іскрометним талантом, які не могли не вражати шанувальників гумору своєю дотепністю і неповторністю, оригінальним підходом до теми та своєрідною манерою виконання. Тому їх часто передруковували закордонні часописи, вони видавалися окремими збірками, експонувалися на виставках.

Як відомо, твори справжнього митця переживають автора. І сьогодні карикатури Сергія Герасимчука актуальні, і сьогодні вони викликають усмішку.

— У мого чоловіка все просто горить у руках..

— А ви для чого тут сидите? Треба хоч попереджати відвідувачів, що ваш начальник не бере хабарів дрібними купюрами.

— Та що ти, Мишко, зайчика злякався.
— Еге, Лев призначив його своїм заступником.

— Прошу тебе, коли стріляєш, будь уважнішим, у мене ж діти!..

— А у вас від комарів часом ніякої мазі немає?

— Тітонько, ідіть сюди підглядати, тут цікавіше.

— Петю, у нас син народився.

— Який же ти вчений, коли навіть кран полагодити не можеш!..

Мал. В. ЧМИРЬОВА

Мал. О. МОНАСТИРСЬКОГО

— Бачу, є у тебе ціль у житті!

Гриби

УСМІШКА

ІВАН повечеряв смачно. Що не кажіть, а смажені в сметані гриби, особливо після ста грам,— це... Отож спати ліг цілком задоволений життям.

Та ранок розпочався з неприємностей. У животі пекло, боліло і різало, наче пилкою.

— Марусю,— простогнав Іван, будячи дружину,— мені зле.

— Йой, матінко Божа! — перелякалася дружина. — Що ж тобі болить, Іване?

— Живіт,— скорчився чоловік.

— Гриби! — сплеснула руками жінка і заголосила. — Йой, Іване, йой, не вмирай, в нас же діти маленькі!

— Не шуми! — цитькнув чоловік. — Не страш дітей. Поможи мені — почалапаєм до Штефана додому — він же дохтор, щось підкаже.

Маруся забігала, швиденько вдяглася, збудила старшу доньку, наказала їй дивитися за меншим сином і господаркою, бо вони з татом йдуть до лікаря. Взяла 50 гривень із «заначки» і...

Хоч сільський фельдшер Штефан жив всього через кілька хат, Іван, підтримуваний жінкою, ледве заповз і сів у нього на подвір'ї на ковбан. Жінка з лементом побігла до хати.

За хвилю надвір вийшов хмурий і заспаний Штефан:

— Що болить, Іване?

— Жив-в-віт,

— Що їв?

— Гриби.

— Давно?

— Вчора вечором.

— То чого ти, Марусько, його до мене притягла? Коли ще їв — а коли звернулися. Ти не стій отутечки, а біжи до голови, най випише дошки, та й хлопців з рискалями. А ти мужайся, Іване — сам-бо по телевізору бачив, скільки людей цього року від тих грибів...

Івана зросив холодний піт. А Маруся заголосила:

— Йой, Штефане, позвони в район, най пришлють «швидку». Йой, може, порятують, у нас же діточки маленькі! — і засунула йому в кишеню п'ятку.

— Подзвоню. Забери гроші, поминки тепер теж недешеві — знадобляться,— великодушно позіхнув Штефан і почвалав до хати.

«Швидка» прибула на диво швидко — всього за годину. Маруся підбігла до лікарів:

— Йой, поможіть!

— Що з хворим? — запитав лікар.

— Гриби!

— І чого нас кликали? — стенув плечима лікар. — Тут священника вже треба, а не...

Проте в лікарню повезли. І на жінку цитькнули: чого голосити, має вмерти — вмре, а ні — то ні...

Прийшов Іван до тями вже на ліжку. Його якраз оглядав лікар.

— То де в тебе точно болить?

Іван показав. Лікар натиснув і Іван заойкав.

— Маєш щастя: апендицит. Бо якби гриби, то... — лікар намалював рукою в повітрі великий хрест. — А так зробимо операцію, будеш жити. Хоча...

Лікар почав зосереджено чухати праву долоню.

— Скільки? — простогнав Іван. Лікар миттю зігнувся і шепнув йому на вухо цифру. Від неї й боліти перестало.

Іван гарячково почав думати, де взяти таку суму і раптом закричав:

— А може, це все-таки гриби!!!

Ярослав БОРСУК.

м. Підгайці Тернопільської області.

Друже перче!

Піднявши ціни на житло, комунальні послуги, газ і електрику, урядовці поклялися не дати пропасти малозабезпеченим громадянам — збільшити їм адресну допомогу, тобто субсидії. І от пішов я в райзабез, щоб мені перерахували субсидію. Довго мені визначали різні коефіцієнти, нарешті визначили нову суму. І вийшла вона більше попередньої аж на... 67 копійок.

Якщо ж врахувати, що за комунальні та інші послуги беруть із мене тепер більше на десять гривень, то цікавою виходить ця, з дозволу сказати, компенсація.

В. З. СІКАЧ, робітник.

Полтавська область.

ІРОНІЗМИ

◆ *Наші заощадження – в швейцарських банках. Тільки не на наших рахунках.*

◆ *Сусідова жінка здається милішою ще й тому, що вона сварить не тебе, а сусіда.*

◆ *Грішить язик. А відповідає потилиця.*

◆ *Ми падаємо в прірву. Але наші керівники заспокоюють нас: «Не хвилюйтеся. Ми падаємо вже не так стрімко, як раніше».*

Микола ГЕРАСИМЕНКО.

Мал. О. КОХАНА

— Кажуть, трамваєві у нашому місті сто років!
— Та воно й видно...

Із життя нулів

* * *

З усіх світів, із двох земних півкуль
Цей вчений нуль був наймудріший нуль.
Він мовив: «Ми — ніщо, чи ми — нулі?!
А раз нулі,— ми **щось** на цій землі!
Так, ми існуєм! Кожен мусить знать!
То лиш **ніщо** не може існувать.

* * *

Приходить нуль у гості до нуля,
А там синочок, нулик, ще маля.
— Де бубличок? — волає ще здаля.
Бо ж бубличок — це наче герб нуля.

* * *

Нуль **абсолютний** до нуля **простого**
Сказав: «Ти — нуль: Ну й що, козаче, з того?!
Ось я — я гетьман поможи нулів!»
Звичайний нуль од заздрощів зімлів.

* * *

Це що у них — весілля? ювілей?
Нулі гуляють, та ще й так, що гей!
За що ж гуляють, і їдять, і п'ють?
За позички — хай діти віддають.

* * *

Усякі, як і люди, є нулі —
Пусті, поважні, хитрі, добрі, злі.
— У чому ж річ? — мізкують мудреці.
— Залежно у чиєму гаманці.

* * *

Ото кажуть, що в нуля
Вітер в голові гуля.
Хай гуляє — то дарма:
В декого й того нема.

Микола ПЕТРЕНКО.

м. Львів.

Перченя

Сторінка для дітей

ВІЗЬМИ ШТАНИ

Семирічний Петрик до приятеля:
— Покажи мені свого собаку.
— Добре, але візьми з собою ще одні штани.
— Навіщо?
— Щоб було в що переодягнутися.

Іван МАРТИШКО.

ЗАГАДКА-АКРОВІРШ

Каже слізно: — Ме-ке-ке!
Отаке воно, таке!
Зачинили та й пішли,
А капусти не дали.

Василь ДОВЖИК.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

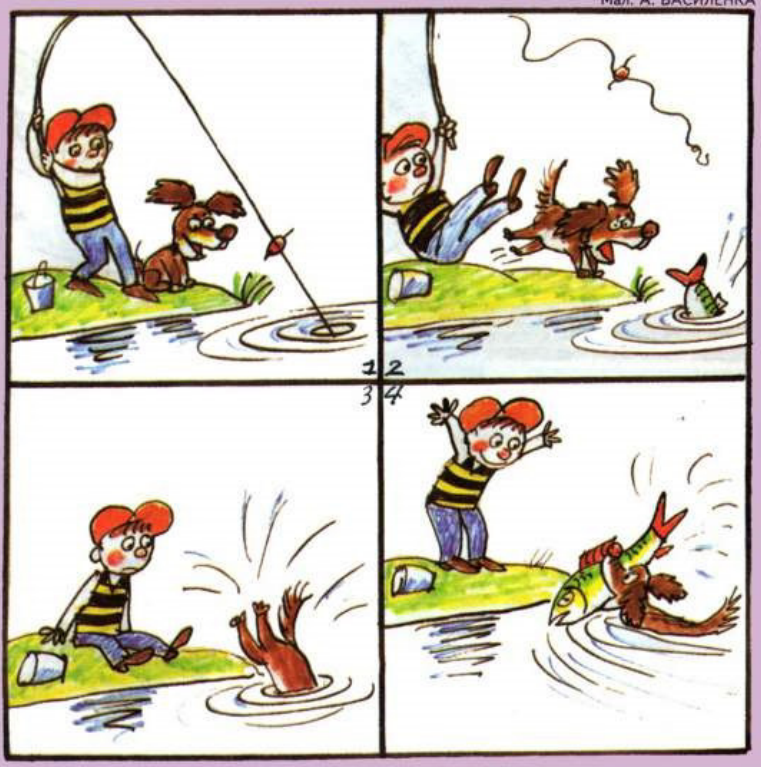

РУДИЙ КІТ

СКОРОМОВКА

Кіт рудий заліз на пліт
Задрімав на плоті кіт.
Задрімав і впав із плота.
Не дрімай на плоті, коте!

Василь КРАВЧУК.

ХТО?

Сів осел на візок, узяв віжки:
— Не ходитиму більше я пішки
Через гори, ліси та мости!
Тільки... хто ж мене буде везти?

ВЕСЕЛІ ЖАБКИ

Йшли у гості до селезня жабки
І несли два дарунки у лапках:
Два горішки красуні ліщини
І два жбани варення з малини.

Марія ПОНОМАРЕНКО.

Фермер, пес і омари

АМЕРИКАНСЬКА КАЗКА-ІСТОРІЯ

Було це давно. Може, сто років тому, а, може, й двісті. Один фермер вперше приїшов до великого міста Уоллпол. За ним прибіг і його вірний пес.

Фермер зупинявся біля вітрини кожного магазину. І весь час запитував у перехожих:

— А що це? А для чого те? А що робити з отим?

Так він дійшов до рибного базару. Там було багато невідомої йому риби. Фермер цікавився, як називається «ота зубата», «ота хвостата», «ота оката». Нарешті він зупинився біля діжки з омарами:

— А це що? — здивовано запитав фермер.

— Це омари,— усміхнувся продавець.

— Омари?

— Так! Можеш одного дістати з діжки рукою,— вирішив покепкувати над фермером продавець.

— Ні, не хочу,— відповів той.

— Тоді нехай твій пес засуне свого хвоста в діжку,— запропонував продавець, весело підморгуючи своїм сусідам по рибному ряду, мовляв, ось зараз реготу буде.

— Це ми можемо,— фермер узяв свого собаку і тримав його над діжкою так, щоб хвіст опустився до кусючих омарів.

Один омар як схопить пса за хвіст! Пес заскавчав, вирвався з рук хозяїна та дременув із базару.

Продавці риби регочуть, аж за животи тримаються. А фермер тільки очі витріщив від здивування.

Коли пес з омаром на хвості зник за рогом будинку, власник діжки перестав сміятися та як закричить:

— Тримай його! Твій пес потягнув мого омара! Клич собаку назад!

— Краще клич назад ти свого омара,— тепер вже всміхнувся фермер та й пішов собі далі.

Переповів М. ЯВІР.

Математичні загадки

В одній сім'ї було два батьки, два сини, один дід і один онук. Скільки всього душ було в цій сім'ї?

(Троє — дід, його син і онук).

Лікар прописав хворому три уколи через кожних півгодини. Скільки часу потрібно медсестрі, щоб зробити хворому уколи?

(Одна година).

Василь ВЕРБЕЦЬКИЙ.

РЕБУС

Якщо ви правильно розшифруєте ребус, то прочитаєте жартівливу загадку. Спробуйте відгадати її.

Склав П. ОСТАПЕНКО.

ПОГУЛЯЛИ

ГУМОРЕСКА

— Що з тобою, Семене? Маєш вигляд, як у мокрої курки.

— Ет, біда в мене. Банкрутом став...

— Зачекай-зачекай! Наскільки я знаю, то ти ніяким бізнесом не займався.

— Погорілець я. Хоч із торбою по світу йди...

— Що, хата згоріла?

— Ото тільки й того, що хата зосталася.

— А що згоріло: літня кухня чи хлів?

— Я погорів...

— Та ти говори толком, що сталося?

— Сина оженив.

— Ну, зрозуміло, зараз нелегко весілля справляти. Усе так дорого, а грошей, звісно, катма. В тебе ж, мабуть, гостей до сотні назбиралося?

— Більше.

— От-от, я й кажу, що важко такий сабантуй облаштовувати. Але ти так уже не переймайся гіркотою. Головне, що тепер невістку маєш.

— І більш нічого не маю, все пропало.

— Як пропало?

— А отак. Мусив купити ще одного кабанця, телятко, щоб м'ясного було вдосталь. Не кажу вже про все інше. Хотілося ж догодити гостям. Напозичався грошей, щоб весілля справити синові, щоб було не згірш, як в інших. І все коту під хвіст.

— Але ж і гості трохи скинулись для молодят. Мабуть, таки компенсували пару тисяч гривень.

— Що-о?! В тім-то й річ, що вони зараз надто культурні стали.

— Кругом скрута, Семене, адже ні зарплатні, ні пенсії. Та при всій біді кожен все-таки може якусь десятку викрутити з сімейного бюджету.

— Хто? Оті культурні?

— Чому ж культурні?

— Бо вони на таріль клали дарунки в конвертах. А потім, як почали ми розкривати ті конверти, то вони майже всі виявилися порожніми!!!

Іван ТОКАРЧУК.

м. Камінь-Каширський на Волині.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

Мал. В. СИМИНОГИ

Мал. В. ПОПОВА

Мал. Л. ТЕЛЯТНИКОВА

— А наркоз без видалення — скільки?

Усмішки з конверта

ПЛАТНА ДОВІДКА

У довідкове бюро автовокзалу звертається пасажир:

— Автобус на Луцьк сьогодні буде?

Чергова мовчки висунула руку з віконця і пальцем показала на плакат, на якому написано: «Плата за довідку 20 копійок». Пасажир понишпорив по кишенях, подає 20 копійок.

— Автобус на Луцьк сьогодні не йде через брак пального,— взявши гроші, відповіла чергова.

Надіслав Іван БЕЗРУЧКО.

ПОМІНЯЛАСЯ СИТУАЦІЯ

— Моя дружина тепер любить мене більше, ніж собаку.

— Чому?

— Я ще їм те, що вона готує. А собака вже не може.

Надіслала Надія ОВЕРЧУК.

НЕМАЄ

— Тату, дощ іде.

— Скажи, що мене немає вдома.

Надіслав Михайло ХАНДОЛА.

МАЛО

Видала мати заміж дочку. А через місяць і питає:

— Ну, доню, як ставиться до тебе чоловік?

— Дуже добре, мамо. Що тільки захочу, те він і виконує.

— Значить, мало, дочко, хочеш!

ПРОБЛЕМА

Художник-абстракціоніст скаржиться колезі:

— Я в скрутному становищі. Клієнтка, чий портрет я малюю, хоче, щоб я змінив колір її очей.

— Хіба це так важко?

— Ще й як. Ніяк не можу згадати, де я намалював її очі.

Надіслав Микола ПРОЦЕНКО.

Вітаємо ювілярів!

Дружній шарж А. АРУТЮНЯНЦА

Юрія МУШКЕТИКА
відомого письменника,
голову Національної спілки
письменників України,
лауреата багатьох літературних премій
з першим 70-літтям!

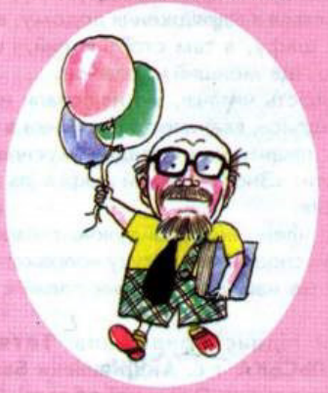

Дружній шарж А. ВАСИЛЕНКА.

Василя ШАРОЙКА
письменника-гумориста
з першим 70-літтям!

Дружній шарж А. АРУТЮНЯНЦА.

Степана ГРИЦЕНКА
поета-гумориста
з першим 70-літтям!

Дружній шарж В. ЛИТОВЧЕНКА.

Полікарпа ШАБАТИНА
письменника-гумориста
з другим 40-річчям!

КОНКУРС ТРИВАЄ

У «Перці» № 3 було надруковано карикатуру Валерія Литовченка: чоловік, значно менший за дружину, повертається з відрядження додому, відчиняє шафу, а там стоїть голий, і що цікаво, ще менший чоловічок.

Більшість читачів, які надіслали нам свої підписи, вважають, що жінка в такому пікантному випадку мусила б сказати: «Знову у нашій шафі міль завелася».

Але члени журі найдужче сміялися після несподіваного вигуку чоловіка: «А чому це наш годувальник голий стоїть?!»

Цей підпис придумала **Тетяна СМУЛЬСЬКА з с. Андріяшівки Балтського району Одеської області.** Вона й стала переможцем цього туру.

ВІТАЄМО!

А тепер придумайте підпис до карикатури В. ПОПОВА.

ТЕСТ
ЧИ ХОРОШИЙ ВИ ГОРОДНИК?

1. Що вас примушує працювати на присадибній ділянці?
а) злидні (1 очко);
б) любов до землі (2 очка);
в) не що, а хто — дружина (3 очка).

2. Хто у вашій родині відповідає за зберігання садово-городнього інвентаря?
а) теща (1 очко);
б) біля лопат і грабель цілодобово вартуємо згідно графіка (2 очка);
в) хто б не відповідав — крайнім завжди виявляюся я (3 очка).

3. Чи берете ви з собою горілку, вирушаючи на свій город?
а) я не беру, а дружина добре знає: якщо не візьме, то ноги моєї більше на городі не буде! (1 очко);
б) я на город їжджу не для того, щоб пити, а щоб полежати на травичці, позагоряти, почитати цікавеньку книгу (2 очка);
в) скажу — і тобі захочеться! (3 очка).

4. Як ви боретесь із колорадським жуком?
а) пишу на нього скарги у різні інстанції (1 очко);
б) регулярно обприскую себе і членів своєї родини 80%-ним розчином хлорофосу (2 очка);
в) влаштовую на нього облави (3 очка).

5. Який врожай ви зібрали зі свого городу минулого року?
а) торік весь урожай із моєї ділянки зібрав хтось інший (1 очко);
б) торік зі своєї ділянки я вивіз три мішки порожніх пляшок (2 очка);
в) урожай — відмінний, якби ще й сало росло на городі! (3 очка).

Підрахуйте набрані очки. Якщо ви набрали до 5 очок, значить, городництво — не ваша стихія, у вас у крові потяг до банківської справи, рекетирства, космонавтики. Якщо ви набрали від 5 до 10 очок, значить, ви природжений агроном-селекціонер, негайно кидайте роботу, родину та їдьте вчитися у сільгоспакадемію. Якщо ви набрали більше 10 очок, значить, ви першокласний городник, але не сумуйте, повинен же хтось займатися городництвом!

О. ПЕРЛЮК.

Якщо ви передплатили «Перець» лише на перше півріччя
НЕ ЗАБУДЬТЕ ПРОДОВЖИТИ ПЕРЕДПЛАТУ.
ЦЕ ВИ МОЖЕТЕ ЗРОБИТИ ХОЧ СЬОГОДНІ.
ПЕРЕДПЛАТА НА «ПЕРЕЦЬ» НЕ ЗАКІНЧУЄТЬСЯ НІКОЛИ!
Журнал можна передплатити з будь-якого місяця.
Індекс 74393.
Передплатна ціна
на 3 місяці — 3 грн. 30 коп.
на 6 місяців — 6 грн. 60 коп.
СМІЙТЕСЯ НА ЗДОРОВ'Я!

Страшне ПЕРО не в гуляка...

Із шкільних творів

«Фразеологізм «кури не клюють» означає те, що вони вже наїлися».

«У мене завжди шкільні підручники у хорошому стані, бо я їх не беру в руки».

Надіслав **Юрій САВЧУК.**

м. Ровеньки на Луганщині.

КРОСВОРД ● КРОСВОРД ● КРОСВОРД ● КРОСВОРД ● КРОСВОРД

ПО ГОРИЗОНТАЛІ: 1. Український філософ, який знав, що «всякому городу нрав і права». 4. «Будем півника просити, ходи ... молотити». 6. У нас цей птах відповідає за дітонародження. 8. Один із героїв казки «Колобок». 9. Місто, назване на честь сина славного князя Данила Галицького. 10. Газований напій. 13. Автор ліричних творів. 14. Одна з начинок для вареників. 15. Осел. 17. Ім'я зброєносця Дон Кіхота Ламанчського. 19. Лежить колода серед болота, не гниє і не іржавіє. 20. Кличка коня Тараса Бульби.

ПО ВЕРТИКАЛІ: 1. Птиця, яку байками не годують. 2. Колектив музикантів. 3. Сучасний українських письменник-гуморист, лауреат премії ім. Остапа Вишні. 4. Комаха, або пронозлива, шахраювата, хитра людина. 5. Податок на додану вартість. 7. Спокусник, залицяльник, гульвіса (за ім'ям персонажа роману англійського письменника С. Річардсона «Клариса»). 9. Вона спить і курей бачить. 11. Одне з найбільших міст світу. 12. Положення поза грою у футболі, хокеї... 16. Масивна проміжна опора мосту. 18. Час, коли усі корови чорні.

Склав М. ДРУЗЯКА.

ВІДПОВІДІ НА КРОСВОРД, УМІЩЕНИЙ У «ПЕРЦІ», № 4

ПО ГОРИЗОНТАЛІ: 2. Ковінька. 6. Якір. 8. Директор. 10. Кок. 11. Яків. 13. Курка. 15. Сажа. 16. «Капкан». 21. Вареник. 22. Ноги. 24. Веселка. 25. Навар.

ПО ВЕРТИКАЛІ: 1. Грім. 3. Одарка. 4. Індик. 5. Арктика. 7. Корок. 9. Розумака. 12. Іржа. 14. Самогон. 17. Сонце. 18. Кінь. 19. Октет. 20. Казки. 23. Сад.

Іноземний гумор

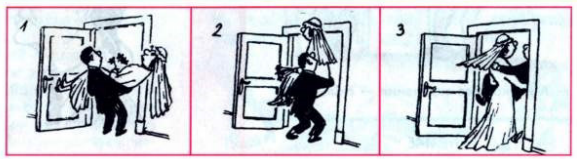

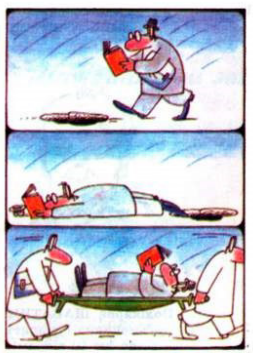

Христо ПЄЛІТЄВ

АНГЕЛ

Одного разу люди побачили в божому храмі чорта. Він співав в одному хорі з ангелами. Люди дуже здивувались.

— Як це так, чорт — і в ангельському хорі?

— А це не чорт,— відповіли їм,— це ангел.

— Який же це ангел? Ось роги, ратиці, хвіст. Усі ж знають, що це чорт.

— Усе це не має ніякого значення,— сказали їм. — Якщо він співає в ангельському хорі, значить — він ангел...

БЛОХА — ГОДУВАЛЬНИЦЯ

Одному чоловікові доручили годувати блоху. Він так економив на її утриманні, що врешті-решт звів собі мармуровий палац.

Здивувалися люди і стали цікавитись, на які кошти він побудував собі таке дороге житло.

— На зекономлені,— відповів чоловік.

— На чому зекономлені? — не зрозуміли люди. — Адже ти годуєш лише одну блоху.

— На жаль, одну,— зітхнув чоловік,— але ви забуваєте, що блоха ця державна і я годую її з державних фондів.

З тих часів люди аж зі шкіри пнуться, аби мати можливість годувати державну блоху.

Переклад з болгарської **В. МАКАРЧУКА.**

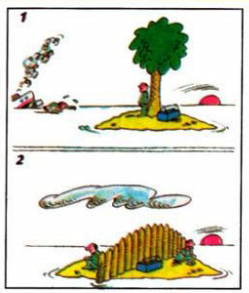

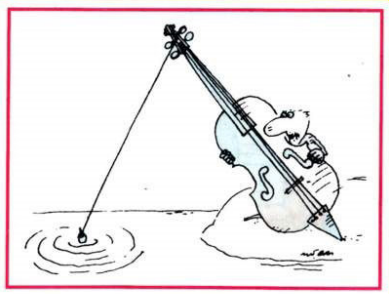

Едуард ЖУРИСТ

ЛЕВ І ДИРЕКТОР

Директор цирку пив каву і читав газету. Відчинилися двері і секретарка повідомила, що до нього прийшов відвідувач. Директор, не відриваючись від газети, кивнув.

— Вибачте,— сказав відвідувач,— мені сказали, що ви наймаєте артистів.

Директор продовжував читати газету.

— Я вже працював у цирку і завжди мав успіх.

Директор відсьорбнув кави і продовжував читати газету.

— Мої партнери завжди були мною задоволені. Я вмію ходити по канату...

Газета зашелестіла.

— І верхи вмію їздити.

Директор розгорнув газету, щоб прочитати продовження статті.

— Можу стрибати й через вогняне коло.

Ніякої реакції.

— Я вас дуже прошу,— сказав відвідувач приниженим тоном. — Ви повинні мене взяти. Я не їв уже цілий тиждень...

— Усе це дурниці. Все, про що ви кажете, у мене роблять навіть леви, тигри і пантери,— сказав директор, з шумом складаючи газету...

Тільки тепер він побачив, хто сидів навпроти: у шкіряному кріслі розмістився гігантський африканський лев.

— Мені дуже шкода,— сказав він. — У такому разі мені лишається єдине...

І він проковтнув директора цирку.

Згодом він написав книгу, в якій пояснив публіці, що справжнє мистецтво не робиться на голодний шлунок.

Переклад з румунської **О. СИДОРЕНКА.**

ПЕРЕЦЬ № 5 (1478)

Головний редактор **Ю. ПРОКОПЕНКО.**

Редакційна колегія: **А. ВАСИЛЕНКО, П. ГЛАЗОВИЙ, Ю. ІЩЕНКО** (заступник головного редактора), **Д. МОЛЯКЕВИЧ, М. ПРУДНИК** (відповідальний секретар), **І. СОЧИВЕЦЬ.**

Засновники: видавництво «Преса України» та редакція журналу «Перець».

Зареєстровано Держкомітетом по пресі України. Свідоцтво КВ №736 від 20.06.1994 р.

Видавництво «Преса України».

Редакція не завжди поділяє думку автора. Листи, рукописи, малюнки не рецензуються і не повертаються. При передруку посилання на «Перець» обов'язкове.

Здано до набору 06.04.99.
Підписано до друку 26.04.99.
Формат 70x108 1/8.
Папір офсетний №1.
Офсетний друк.
2,8 умовн.-друк. арк.
14 умовн. фарб.-відб.
4,1 обл.-вид. арк.
Тираж 21100 прим.
Зам. 0110905.
Ціна договірна.
© «Перець» 1999 р.
Видається з січня 1927 року.

Виходить раз на місяць.

Адреса редакції: 252047, Київ-47, проспект Перемоги, 50.

Телефони: приймальні 441-82-14, відділу розповсюдження 441-89-15, 441-89-38, художнього відділу 441-89-24. Факс 224-35-82.

Для телеграм: Київ Перець.

Комбінат друку видавництва «Преса України». 252047, Київ-47, проспект Перемоги, 50.

Половина саду квітне, половина — вяне!..

Малюнки Анатолія ВАСИЛЕНКА

— Чоловіче, як проїхати на вулицю Безперспективну?
— Та вона поруч, але я не впевнений, що ви туди проїдете.

— Сусіде, а куди це ви так поспішаєте?
— Та... В магазин жінка послала!

— Ходімо зі мною додому. Ось тобі гроші. Мені треба жінку налякати. Бо вона каже, що я нікому не потрібний.

— Якби не борги та нестатки, то ми з тобою, жінко, ще непогано й жили б...

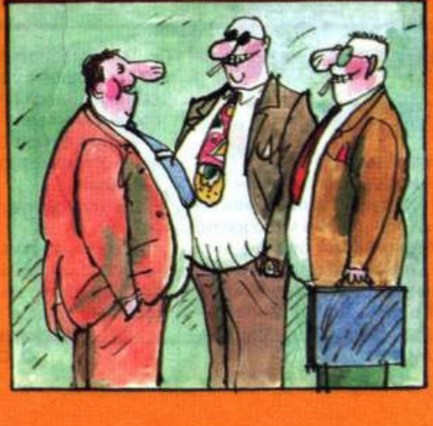

— Частину народу ми вже можемо нагодувати...
— Наприклад, себе...

— Діду, весна вже давно!
— Ф-ф-фу.. А я думаю, чого воно так парко?..